

opusdei.org

Prelatovo pismo (april 2014)

V tem mesečnem pismu nas prelat vabi, naj se na različne načine — na primer tako, da pristopimo k zakramentu spovedi — pripravljamo na prihajajoči veliki teden.

4. Apr. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ob tem, ko se približuje veliki teden, poskušajmo v sebi povečati željo, da bi se kar najbolje pripravili na te

dneve, v katerih se spominjamo in podoživljamo osrednje dogodke odrešenja. Podvojimo svojo vnemo za osebno spreobrnjenje, ki je značilna za postni čas.

Sveti oče nas v svoji letošnji postni poslanici vabi k premišljevanju o naslednjem: **Ko Jezus stopi v vode Jordana in se da krstiti Janezu Krstniku, tega ne stori iz potrebe po pokori ali spreobrnjenju; to stori, da bi bil med ljudmi, med tistimi, ki potrebujejo odpuščanje; da bi bil sredi med nami grešniki in bi nase vzel težo naših grehov. To je pot, ki jo je izbral, da bi nas tolažil, da bi nas rešil, da bi nas osvobodil naše revščine.**[1]

Gospod je prišel na zemljo, da bi ozdravil našo bedo, ki se kaže na zelo različne načine. Razen materialne revščine, ki je prizadela številne ljudi, papež izpostavi še druge, težje oblike bede, ki je posledica oddaljitve

od Boga: *moralno revščino* in *duhovno revščino*. Prva se izraža v tem, da mnogi ljudje, predvsem mladi, trpijo zaradi resne zasvojenosti — pravzaprav suženjstva — od alkohola, drog, iger in pornografije, s čimer povzročajo žalostno stisko samim sebi in svojim družinam, ki ne vedo, kaj naj storijo, da bi jim pomagali. **Tovrstna revščina, ki je lahko tudi vzrok za finančni propad, je vedno povezana z duhovno revščino, ki jo izkusimo, kadarkoli se oddaljimo od Boga in zavračamo njegovo ljubezen. Če mislimo, da ne potrebujemo Boga, ki nam po Kristusu ponuja roko, in da vse zmoremo sami, se podajamo na pot padca. Samo Bog nas more resnično rešiti in osvoboditi.**[2]

Ne pozabimo, da je treba — in vedno bo tako — tudi s svojim osebnim bojem, s svojim življenjem tem ljudem pokazati stezo, na kateri bodo

dobili nazaj veselje in mir; in ta pot gre prek prejetanja zakramenta spovedi. Trudimo se izboljšati svojo osebno pripravljenost, ko pristopamo k temu sredstvu odrešenja, ki ga je postavil Jezus Kristus, in posredujmo drugim, kako lahko iz njega pridobijo dobrine božjega usmiljenja.

To je resnični protistrup za duhovno revščino. Kristjani smo poklicani v vsako okolje prinašati osvobajajoče sporočilo, da obstaja odpuščanje za storjeno zlo; da je Bog večji od našega greha in nas vedno zastonjsko ljubi; da smo ustvarjeni za občestvo in za večno življenje. Gospod nas vabi, da bi bili veseli glasniki sporočila usmiljenja in upanja. Lepo je izkusiti veselje, ko širimo to dobro novico, ko delimo zaklad, ki nam je bil zaupan, da bi tolažili strta srca in dali upanje tolikim bratom in sestram, ki jih obdaja tema. Gre za to, da sledimo Jezusu in

posnemamo njega, ki je iskal uboge in grešnike kot pastir ljubeče išče izgubljeno ovco. Združeni z Jezusom moremo pogumno odpreti nove poti evangelizacije in pospeševanja rasti človeka.[3]

Sveti Pavel je kristjane pozval, naj si oblečejo našega Gospoda Jezusa Kristusa[4]; in prav ***v zakramentu pokore si ti in jaz oblečeva Jezusa Kristusa in njegove zasluge***[5], je zapisal sveti Jožefmarija. Don Alvaro je spodbujen od njegovega zgleda in njegovih besed vedno vztrajal pri tem, kako potrebno je, da se tenkočutno pripravimo na prejem tega zakramenta. Bil je prepričan, da bodo ljudje poslušali Gospodove vzgibe, saj Gospod vse kliče k svetosti, če se bodo le potrudili — s prizadevanjem in mirom — hoditi po stezah milosti, po katerih jih vodi Bog. »Zato,« je dodal, »je apostolat spovedi posebno pomemben. Le kadar je posrédi običajno

prijateljstvo z Bogom, ki temelji na dárú posvečujoče milosti, takrat so duše sposobne zaznati povabilo, ki nam ga namenja Jezus Kristus: *Če hoče kdo iti za menoj ... (Mt 16,24)*«[6]

Sedaj, ko je že blizu veliki teden, se lahko vprašamo, kako smo osebno izkoristili to sredstvo posvečevanja, kako ga širimo med tiste, ki jih poznamo, kako za to skrbimo vse leto? Bližnja kanonizacija Janeza Pavla II. me spominja, kako pogosto je ta sveti papež dejal, da so verniki Prelature Opus Dei prejeli *karizmo spovedi*: posebno božjo milost, da bi mnogim dušam približali to sodišče usmiljenja in odpuščanja, kjer bodo zopet našle krščansko veselje. Pri tej nalogi se nenehno zatekajmo k božjemu odpuščanju in ostanimo v njegovem prijateljstvu.

Kadar se je bližala velika noč, je v don Álvaro rasla priprava, da bi dobro izkoristil velikonočno

tridnevje. Ob neki priložnosti nam je dejal: »Truditi se moramo biti še *ena oseba več*, tako da v globoki izročitvi in čutenju doživljamo Učiteljeve korake med njegovim trpljenjem. S srcem in z glavo moramo spremljati našega Gospoda in presveto Devico Marijo v tistih strašnih dogodkih, pri katerih smo bili prisotni tudi mi, ker je Gospod trpel in umrl za grehe vsakogar od nas. Prosite presveto Trojico, naj nam podeli milost, da se bomo temeljiteje poglobili v bolečino, ki jo je vsak od nas povzročil Jezusu Kristusu, da bomo pridobili navado kesanja, ki je bila v življenju našega ustanovitelja tako zelo globoka in ki ga je vodila do junaške stopnje ljubezni.«[7]

Razumljivo je, da je liturgija velikega četrtega ganila don Álvaro. Poln upanja in veselja — tudi človeškega — je premišljeval o Kristusovi izročitvi za Cerkev in za vse duše, ki se izraža v postavitvi evharistije in

duhovništva. Obiskoval je *božje grobove*, ker je želel premišljevati in ponotranjiti najvišjo žrtev, Jezusovo žrtev. Rad je obiskoval cerkve, kjer so božji grob postavili najbolj slovesno, prav tako v želji, da bi se pripravil še bolje, da bi vedno lepo sprejel Boga v svoji duši.

Zelo pogosto je pravil, da ga pretresejo berila različnih liturgičnih obredov teh dni, na poseben način pripoved o Gospodovem trpljenju po svetem Janezu. Priporočal je branje in premišljevanje Gospodovega trpljenja in češčenje svetega Križa. Pozorno je molil *Očitanja* na veliki petek ter *Velikonočne hvalnice* na velikonočno vigilijo.

V znamenje hvaležnosti in upanja je pogosto poljubil razpelo, ki ga je nosil s seboj v žepu, ali tistega, ki ga je postavil na svojo delovno mizo. Obračajmo se na Jezusa z resnično ljubeznijo zaljubljenec, kakor je

delal don Álvaro in kakor je svetoval naš Oče: ***Tvoj križ. — Kot kristjan bi moral vedno nositi križ s seboj. Ga položiti na svojo delovno mizo. Ga poljubiti preden greš počivat in ko se zbudiš in ga poljubiti tudi takrat, ko se tvoje ubogo telo upre tvoji duši.***[8] Prepričal sem se, da je te navade prenašal tudi na druge, ki so ga začeli posnemati v teh praksah, polnih trdne pobožnosti in krščanske naravnosti.

Spomini prvega naslednika svetega Jožefmarija nam zdaj, v letu njegove beatifikacije, lahko zelo dobro služijo, da bi napredovali v osebni svetosti; konkretno sedaj, ko se pripravljamo, da bi z ljubeznijo in hvaležnostjo preživel veliki teden. »Temeljito in počasi preišljujmo prizore teh dni. V kontemplaciji opazujmo Jezusa na vrtu Getsemani, pogledjmo, kako išče v molitvi moč, da bi se lahko soočil s strašnim trpljenjem, za katerega je vedel, da je

že zelo blizu. V tistih trenutkih je njegova presveta človeškost potrebovala fizično in duhovno bližino njegovih prijateljev, apostoli pa so ga pustili samega: *Simon, spiš? Nisi mogel eno uro ostati buden?* (Mr 14,37) Enako pravi tudi tebi in meni, ki smo mu kakor Peter tolikokrat zagotovili, da smo mu pripravljene slediti vse do smrti, a ga kljub temu pogosto pustimo samega in zaspimo.

Obžalovati moramo te osebne pobege ter pobege drugih in misliti na to, da zapustimo Gospoda — morda vsak dan —, kadar zanemarjamo opravljanje našega poklicnega in apostolskega dela; ko je naša pobožnost površinska in nemarna; ko opravičujemo sami sebe, ker človeško gledano čutimo breme in izčrpanost; ko nam manjka božjega navdušenja, da bi pomagali božji volji, čeprav se duša in telo upirata«[9].

V šoli svetega Jožefmarija se je don Álvaro naučil premišljevati o Gospodovem trpljenju. Zato nas je, kakor je zapisal, spodbujal, naj se bolj in bolj vživljamo v evangelij **kot ena izmed oseb v njem**, tako da prizore, ki jih opazujemo, prevedemo v osebno molitev. Tako bo v naših dušah vzknilo mogočno prizadevanje, da bi z velikim srcem zadoščevali za grehe vsega človeštva, ne le za lastne napake. »Ko premišljujemo o Jezusovem trpljenju,« nam je zaupal v nekem družinskem pismu, »v duši spontano vznikne gorečnost, da bi zadoščevali, da bi tolažili Gospoda, da bi olajšali njegove bolečine. Jezus trpi zaradi grehov vseh ljudi, in v teh naših časih si ljudje z žalostno trdovratnostjo prizadevajo močno žaliti svojega Stvarnika.

Odločimo se zadoščevati! Ali ne, da vsi čutite željo, da bi naši Ljubezni izročili mnogo veselja? Ali ne, da razumete, da ena naša zmota, naj bo

še tako majhna, mora za Jezusa pomeniti veliko bolečino? Zato vztrajam, da močno cenite male stvari, da se izpopolnite v podrobnostih, da imate pravi strah pred tem, da bi zapadli v rutino: Bog nam je dal tako veliko, in Ljubezen se povrne z ljubeznijo! Obrnem se k Jezusu, gledam ga na morišču svetega križa, in prosim ga, naj nam podeli ta dar, da bodo naše zakramentalne spovedi bolj skesane, kajti — kakor nas je učil naš Oče — On je še vedno na tistem lesu križa, že dva tisoč let, in čas je, da se tja postavimo tudi mi. Prosim ga tudi, naj v nas poveča nujno gorečnost, da bi pripeljali k spovedi več duš.«[10]

Na začetku velikonočnega tedna se bomo s hvaležnostjo spominjali obletnice prvega obhajila svetega Jožefmarija. Bilo je 23. aprila leta 1912. Od takrat pa vse do dne njegovega odhoda v nebesa — kolikokrat je Jezus v zakramentu

vstopil v srce in dušo tega dobrega in zvestega služabnika, kar je bil naš ustanovitelj! Tako ga je z obiljem milosti pripravljaj na poslanstvo, ki mu ga je pozneje zaupal v naročju Cerkve. 27. aprila bo kanonizacija Janeza XXIII. in Janeza Pavla II. Na ta dan se bo naša zahvala dvigala v nebo prežeta z veseljem, ker imamo dva nova posrednika, ki sta na zemlji poznala in ljubila Opus Dei.

Še naprej vsak dan prinašajte pred Gospoda moje namene, predvsem pri sveti oltarni daritvi. Tam ste vedno vsi vi, skupaj s Cerkvijo in z vsem človeštvom. Ne nehajmo moliti — in jih imeti radi, ker to potrebujejo — za tiste, ki se oddaljujejo ali napadajo našo sveto Mater Cerkev.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. april 2014

[1] Postna poslanica papeža
Frančiška, 26. 12. 2013.

[2] *Prav tam.*

[3] *Prav tam.*

[4] Prim. *Rim* 13, 14.

[5] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 310.

[6] Álvaro del Portillo, *Pismo*, 1. 12.
1993.

[7] Álvaro del Portillo, *Pismo*, 1. 4.
1987.

[8] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 302.

[9] Álvaro del Portillo, *Pismo*, 1. 4.
1987.

[10] Álvaro del Portillo, Pismo, 1. 4.
1987.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2014/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-april-2014/)
(9. Apr. 2025)